

uvědomme si, že oba přístupy jsou ekvivalentní – autor tedy mazaně manipuluje se čtenářovým úsudkem. Ta fabulace je zřejmá ve frázích „pro jednu pitomou“ nebo „pro pár nocí“ kdy se autor snaží vyvolat zdání, že šlo o politováníhodný přešlap, než o hlubší osobní problém.

Později – po pár nocích - si autor uvědomil, že vlastně zklamal tu první ženu, se kterou naposled snídal, autorovo zatmění myslí je zřejmé v tom odstupu času, kdy mu následek jeho činů nedošel dřív, ale místo sebereflexe hlubšího problému jen argumentuje lítostí, neboli se svoji vinou přiznává i neschopnost s tím cokoliv dál dělat. Není se čemu divit, protože autorova argumentace o podvodu všeho, o čem doma první žena sní, ukazuje na to, že jeho vztah ke zklamané ženě převedl na soubor pravidel, se kterou místo lásky udržuje partnerské status quo, ale to ovšem nenaplnuje jeho potřeby, protože kdyby naplňovalo, tak by onen partnerský trojúhelník nevznikl. V těchto řádcích autor popsal člověka, který přisoudil svým citům nejvyšší hodnotu, která až nezdravě ovlivňuje jeho činy, to je typické pro děti – ale pokud již takový člověk začal sexuální život, pak mu je kvůli legislativě nejméně 15 let – nepíše se, kolik je autorovi doopravdy let, ale popsané chování odpovídá na 15 letého chlapce.

Kolikrát člověk může mít rád tak opravdu z lásky, dvakrát či třikrát - to ne, i jednou je dost,

Po chaosu z výčitek a uvědomění si rozporu citů v praktickém životě přichází fáze rozšířeného pohledu na svět (neboli vhledu), kdy se autor snaží svým myšlenkám dodat všeobecný rozměr pomocí praktické filozofie. Téma vhledu je sjednocení citů v mezilidském vztahu (na bázi lásky). Autor se tématem vyrovnává takto: uvědomuje si, jak ctnostný rozměr má láska vůči nedokonalému člověku a dochází k překvapivě nízkému číslu a to, že i jedenkrát opravdově milovat, je hranice životního nadstandardu. Neboli jeho pojetí lásky nabývá nadlidských až božských rozměrů, tedy cosi, co sídlí mimo člověka a je závislé na konstelaci okolí, hvězd a kdo ví ještě čeho (a přitom láska je přirozená lidská schopnost). Díky tomu, že došlo k promítnutí přirozené lidské

schopnosti do nadpozemského prostoru, ukazují na to, že autor není schopen přemýšlet prakticky (tj. má hlavu v oblacích) – neví, co je zač, a tedy ani neví, jak se má chovat k druhým. Tím taky nepřímo ukazuje, že lásce nerozumí, neumí ji ani prožít, natož ji praktikovat. Jeho představa o neustálém přijímání emocí (ideálně pozitivních) a očekávání, že druhý bude nadšen jen z toho, že jen dává, je dětská představa – autor zapomíná na to, že v rámci lásky se taky objevuje a poznává milovaná osoba – a to včetně jejích negativních stránek. Všimněme si taky, že pro autora dvakrát milovat z lásky je moc – to taky odpovídá zášti nad lidskou nedokonalostí – včetně jeho samého. Ačkoliv došlo k vhledu, autorova reakce je pouze sebe-litující a naivní – autor neopustil v myšlenkách svět svého ega. Proč ale takhle autor přemýšlí? Je to tím, že díky impaktu těch výčitek se autor propadl na mentální úroveň dospívajícího chlapce nezávisle na tom, kolik je mu kalendářně let. Zajímavé je, že autor o sobě taky navíc nepřímo říká, že jeho jakýkoliv budoucí vztah je odsouzený k „přátelství“ udržující nepsaný status quo, ale nikoliv k lásce – což je mimo jiné i výstraha jeho budoucím partnerkám.

je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná, půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

Opět autor sděluje, že nastává další půlnoc s další očistou a tmou. Opět není znám výsledek autorových činů (jak nám tak i jemu). Tady je zajímavé, že i ten vhled není pro autora nijak osvobozující (to znamená, že nemá praktický dopad v autorových činech – jak by taky mohl, když mu nerozumí), proto přichází opět na řadu ona skoro-půlnoční rutina.

2x Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal ...

Autor se opět snaží opakováním ujistit čtenáře o svých citech, kterými se snaží omluvit své činy a i to, co neudělal. Což je v podstatě nářek nad tzv. rozlitým mlékem.

Závěr analýzy: Obraz autora bude uveden v příštím čísle Nájezdu. *Krtek*

Zprávičky

- 28.2. má Standa P. narozeniny !!!
- 1.3. se Na Slamníku koná koncert kapel: KOČKOLIT, KOMA, HUSTOLES. Start 20:00, vstup 60 Kč.
- 2.3. v bunkru na Parukářce se koná akce: **DEEPER TO MADNESS** (hrají: KOPYRAIT, KLUCI Z LÁSKY, DoDo LIVETEKTOR, DJ AGONY, DJ GRINCH). Start 20:00, vstup: 50,-
- 9.3. se v klubu Naftař koná koncert kapel: UTAJENÁ INTELLIGENCE, GALANTI LEPŠÍHO SVĚTA. Start 19:30, vstup dobrovolný. (adresa: U Vinohradské nemocnice 1719/2)
- 16.3. se koná akce **Festiválek v Bráníku**. Zahrají: Utajená intelligence, Gegenwind, Odečet plynu, Mokřý vrata, Strýček zvrhlík, Kočkolit. Start: 16:00, vstup: 60,-, kde: Intercamp - hostel Kotva, U Ledáren 1557/55, Praha 4.
- 16.3. se v Maštali (Náchod) koná koncert kapel: ANDROPOID, HLINÍKOVÉ LOPATKY DĚDEČKA PIPÝNA. Start: 19:30, vstup dobrovolný.
- V Šonově, u Pitašů hrají *7. dubna Grande Mothers re-invented. Chystáme výlet do Šonova (a samozřejmě nákup lístků)*. Více info: *Dave/Krtek/Nájezd*.

Klubové zprávičky

23.3. se v Motoráji koná akce **Manifest časopisu Nájezd** - kdo máte chuť vytvořit plakát - rádi vaše nápady využijem.

Na akci zatím připravujeme: vernisáž fotek z Krále, Buddyho, Barré, Zed' nářků, autorská čtení v Nájezdu publikujících umělců, Kátin tajemný experiment a koncert kapel von Plastic Factory a Hliníkové lopatky dědečka Pipýna. Nuže kdo chcete přispět nápadem, pomocnou rukou - **dejte vědět**: Někomu z redakce Nájezdu (tj. Krtek, Dave, Baťa) nebo Káte-Stacy nebo těm, kteří je znají a kontaktují je - či jen na e-mail: najezd@gmail.com. Díky.

Nájezd

Připomínky/komentář k analýze textu: Jan Nedvěd – Podvod

V Nájezdu č. 64 byla uvedena část analýzy textu Jana Nedvěda – Podvod, provedené Ivanem a Krtkem (dále K+I). Rozbor je velice poučný a zajímavý, zaráží mne jen pár opomenutí, kterých se K+I dopustili. Dovolím se na pár z nich poukázat a pokusím se z nich vyvodit vlastní závěry.

Hned v první části textu mne zaráží jeden detail, který v analýze zůstal zcela nepovšimnut: „*Na dlani jednu z tvých řas ... hraju si písničky*“ Jak může autor hrát, když drží v ruce řasu? Je zřejmé, že autor přikládá řase velký význam a dá se z toho usoudit, že ji jen tak nepustí. Je tudíž třeba se zamyslet, zda hraje na nástroj, (v tom případě je nutné se ptát na jaký – Nedvěda si totiž většina lidí představí primárně s akustickou kytarou a na tu hrát za použití pouze jedné ruky je poněkud zvláštní; o výsledném efektu nemluvíme) nebo je zde použit výraz „hrát“ ve smyslu: „přehrávat ze záznamu“. Je nutné tyto možnosti rozlišit. Obě tyto varianty totiž zásadně ovlivňují náladu a vyznění celého díla. Buď se totiž jedná o melancholického člověka, který zcela osamocen hledí do prázdna a pouští si pravděpodobně potichu z nějakého přehrávacího zařízení (které se dá obsluhovat pouze jednou rukou) hudbu podkreslující jeho trudný stav myslí. Nebo se jedná o zjevně nepřičetné individuum, které od rána do hluboké noci (jak napovídají

následující verše) hlava nehlava jednou rukou tříská do nějakého hudebního nástroje, vydává k tomu nesrozumitelné vriskání, které má být pravděpodobně onou písní a v druhé ruce, pravděpodobně natažené před sebou, aby byla v jeho zorném poli, třímá cosi, co by mohlo teoreticky být řasou, nebo něčím úplně jiným. Další text by bylo pravděpodobně vhodné rozebírat z úhlu pohledu na autora založeném na přijetí jedné z předchozích variant.

Jak si povšimli i K+I v původní analýze, lze z následujícího textu: „*Je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná, půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?*“, usoudit, že autor trpí obsedantně kompulzivní poruchou, projevující se tím, že pokaždé když zaslechne zvuk zvonů, musí provádět tělesnou očistu, buď spojenou s manipulací s elektrickými spotřebiči nebo ohněm (zde připouštím variantu svíčky uvedenou v analýze K+I) – což naznačuje i sebevražedné tendence, nebo musí tuto očistu provádět po tmě. Na základě tohoto poznatku se osobně přikláním k variantě nebezpečného šílence.

U opakované činnosti mytí v pozdních nočních hodinách pánové K+I opět opomíjejí jeden detail a to konec tohoto sdělení „*co bude dál?*“. Nabízí se myšlenka, že tato činnost je v podstatě jakýsi rituál, ke kterému je autor nucen svým podvědomím, ale jehož důvod a efekt vědomě nechápe. I když vědomí a podvědomí jsou odtržené, tak přeci jen spolu na nějaké úrovni komunikují, ale tento úkaz naznačuje, že zde podvědomí nabývá zcela navrch a autor je jím zcela ovládán, aniž by mohl cokoliv dělat a je tudíž zcela pohlcen svým podvědomím, což by opět mohlo naznačovat duševní poruchu.

Přikloním-li se k verzi osamělého melancholika, je zde také možnost, že autor se cítí být špinavým na základě nečestného jednání, které je naznačováno jak v následujícím textu, tak v samotném názvu díla. Touto opakovanou očistou se pak snaží ze sebe smýt svoji vinu. Podobné téma bylo již mimo jiné zpracováno ve hře Macbeth od W. Shakespeara.

Závěrem si dovoluji poděkovat pánům Krtkovi a Ivanovi, za jinak výbornou analýzu a těším se na její pokračování, protože z mého hlediska je refrén tohoto díla naprostou lahůdkou. Posuďte sami: "*Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,*

Autor kresby: Filip Buryán

*ti říct, že už ti nezavolám,
pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy
podved jsem všechno, o čem doma si sníš,
ted' je mi to líto.*

Od chvíle, kdy jsem tento skvost kdysi dávno slyšel, si totiž lámou hlavu nad jejím smyslem. Už jen ten slovosled ve mně vždy vyvolával pocit, že autor je rozpolcená osobnost. První verš mi totiž svojí zprzněností češtiny vždy připomínal spíš hádku více osob v jednom těle: „*Chtěl jsem to ráno. Kdy (jsem) naposled snídal? Jsem s tebou!*“, než jen básnickou licenci užitou pro lepší efekt. A taky jsem nikdy plně nerozřešil, zda tou *pitomou holkou*, s níž pravděpodobně strávil *pár nocí touhy*, je žena, které zpívá, nebo nějaká úplně jiná, se kterou onu ženu podvedl. Ačkoliv by se mohlo zdát, že název textu by mohl napovědět, není tomu tak. Podvod může být myšlen jako nevěra, nebo jako lži, kterými danou ženu přesvědčil, že mu jde o víc než jen soulož. A co teprve poslední verš „*ted' je mi to líto*“? Autor lituje čeho? Že oné ženě nic neřekl? Pokud budu zbytek textu brát jako smutek a touhu se vrátit, tak je to snad dobře, ne? Co oko nevidí, to srdce nebolí. Nebo lituje samotného aktu? Opět z textu vyplývá, že ona žena o tom pravděpodobně neví. Čili opět co oko nevidí, to srdce nebolí. Jediné s čím se musí vyrovnat, je jeho pocit viny a za ten si, myslím, může autor sám.

Jeejay

ale méně osobní než rozhovor. Je tedy vidět autorova antipatie k té ženě, a pokud mělo k rozhovoru dojít, pak jen z bezpečné vzdálenosti. Tato volba kontaktu telefonem a jak jsme zjistili i komunikace pomocí dopisů ukazuje, že autor a ta žena nesdílí společnou domácnost – žijí odděleně. Z hudebního hlediska je v této fázi písně použit zajímavý rytmický kotrmelec, kdy zrychlená kadence riffu zvyšuje důraz na sdělovanou informaci, ale kadence je příliš rychlá na to, aby byl sdělen celý verš, naopak zbytek prvního verše je spojen s následujícím veršem „*jsem s tebou, ti říct...*“. Proč se autor nesnažil přeformulovat větu tak, aby odpovídala koncepci písně – tento přístup ukazuje na potřebu neměnit nic – tedy tak jak to je, je to správně - celý text se tedy stává osobní zповědí autora a tím vykresluje jeho životní situaci. Též můžeme předpokládat, že i tato píseň je jedna z těch, které věnuje objektům své lásky. V této fázi úvah není jisté, jestli hlavní postava je opravdu totožná s Janem Nedvědem, protože toto by cizí autor neudělal, pokud by neměl s hlavním hrdinou příběhu vztah.

Analýza textu: Jan Nedvěd – Podvod 2

Pokračování analýzy textu z předchozího Nájezdu 64.

*Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,
ti říct, že už ti nezavolám,*

Zde přichází zápleтка, autor změnil své sexuální preference a už dopředu věděl, že tu ženu již nebude kontaktovat, ale při společném snídání se k tomu již nerozhodl a ani potom. Zřejmě snídání byla velmi chutná a výživná, kdy autor nepovažoval za nutné si sdělením kazit chuť, nebo snídání mohla být taky tak příšerná, že veškerá energie byla věnována trávení a ne řešení důležitých otázek. Musíme tedy vystačit s informací, že to snídání nebylo doplněno o důležité sdělení autorových budoucích záměrů. Autor říká, že ji už nebude volat – to ukazuje nejspíše na kontakt telefonem (přihlídneme-li k dobovému kontextu mezilidské komunikace, tak se nabízely listovní služby, telefonní linka, osobní setkání a alternativní, tedy málo rozšířené metody např. krátkovlnné vysílačky, novinové inzeráty apod.). Volání telefonem znamená neosobní setkání – sice dynamičtější než dopis,

*pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy
podved' jsem všechno, o čem doma si sníš,
ted' je mi to líto.*

Zde se autor zmiňuje o další osobě, čímž odkrývá, že po jistou dobu vznikl partnerský trojúhelník a snaží se zhodnotit svůj čin skládající se z několika nocí touhy s jednou nepříliš úctyhodnou mladou ženou (konkrétně: pitomou holkou).

Autor ženu, se kterou se spustil, zhodnotil jako pitomou - buď je jeho hodnocení objektivní, čímž autor musel výrazně slevit ze svých morálních hranic, když s ní strávil opakovaně noci touhy - což byl vědomý akt, tudíž by byl autor stejně pitomý, jako ta dívka, se kterou ty noci strávil, pak i to uvědomění, že podvedl tu druhou dívku, bylo taky stejně vědomé – co z toho mu je tedy líto? Zřejmě to rozhodnutí. Nebo pitomost té dívky je autorův subjektivní názor, kterým jen získává potřebnou vyjednávací pozici a zlehčuje dopad svých nočních činů, čímž se snaží přemluvit své svědomí, že není důležité, co se stalo, ale je důležité, co cítí. Ale